

TJEN FOLKET

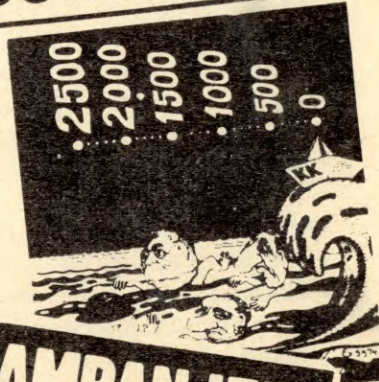
Diskusjonsblad for AKP(m-l)

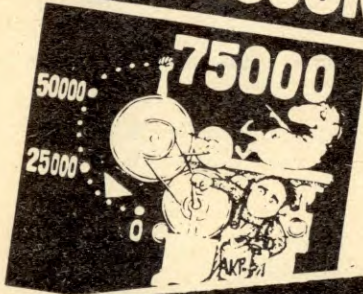
Oktober 10/74

2500 NYE ABONNENTER

ØKT BEDRIFTS-
OG BOLIGSALG
EN VIKTIG DEL
AV KAMPANJEN

ROTASJONSKAMPANJEN

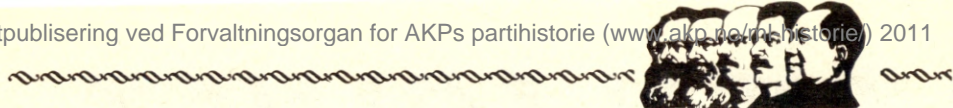

FORDOBLING
SIDEN
FORRIGE

RØDE FANE

1000 NYE ABONNENTER

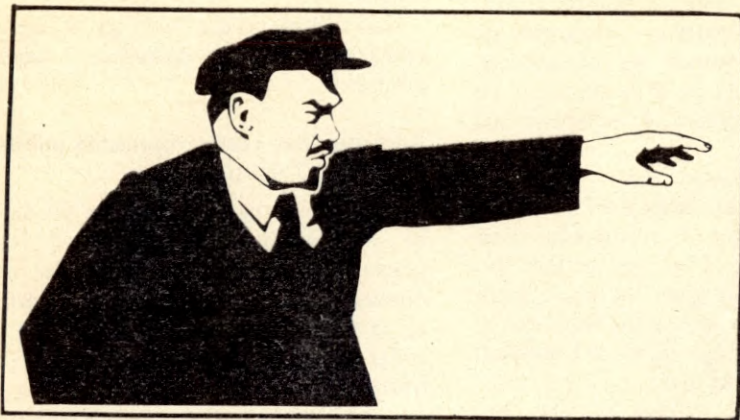

Innhold:

Leder	s. 3
Årsplan	s. 5
Slutt opp om Rotasjonskampanjen, Abonnements- kampanjen og Løssalgskampanjen på Klassekampen ...	s. 5
1000 nye abonnenter til Røde Fane!	s. 6
La oss gi forlaget vårt et gjennombrudd!	s. 8
Valg til kommunestyre og fylkesting september 1975. ...	s. 10
Proletariser partiet!	s. 13
Blinde og svaksynte med tilknytning til AKP(m-l)	s. 14
3 linjer innen kvinnebevegelsen	s. 15
Abortkampen skjerpes	s. 16
Partiet og ungene	s. 17
Støtter marxist-leninistene adferdsterapien betingelses- løst?	s. 18
Brandbuleieren	s. 19
Musikk og klassekamp	s. 20

Leder:

Årsplanen

SK har vedtatt en politisk plan for partiets arbeidsoppgaver fram til kommunevalget 1975. Dette er den første *årsplanen* i partiets historie. Planen har etter sommeren vært behandlet på en rekke konferanser og møter over hele landet med deltakelse av et stort antall av partiets tillitsmenn og -kvinner. Det har vært brei enighet om linjene i planen.

Fire faser.

Årsplanen faller i *fire faser*.

Første fase. Landskonferansen.

De politiske og organisatoriske forberedelsene til Landskonferansen er hovedoppgava.

Andre fase. *Fra Landskonferansen til 1. februar.*

På programmet for hele partiet står disse oppgavene:

- Rotasjonsinnsamlinga
- 2500 nye abonementer på Klassekampen — gjennomføring av fast bedrifts- og dørsalg.
- Skoleringskampanje spesielt for partiets tillitsmenn.
- Partidiskusjon om faglig program.
- Vervingskampanje for Røde Fane

Hele partiets *hovedoppgave* i fase to er *de tre store økonomiske kampanjene*.

Tredje fase. *Fra februar til 1. mai. 1. mai-arbeidet* er hovedoppgava.

Fjerde fase. *Fra 1. mai til valget.*

Valgkampen er hovedoppgava.

Konsolidering av partiet.

De to første fasene i planen er viet konsolidering av partiet – ideologisk og politisk, organisatorisk og økonomisk. Hovedvekta er lagt på å gjennomføre en rekke *partidiskusjoner* og *kampanjer* på ulike felter.

I 1975 går partiet inn i en langre periode da vi er engasjert i intensiv utadretta aktivitet i forbindelse med 1. mai og valgene. I en sån periode blir det erfaringsmessig gjort lite indre parti-arbeid. Derfor er det nødvendig med ei overhaling av partiet på en del områder *før* vi går inn i neste år:

o På *politikkens* område er det nødvendig å gjennomdiskutere og fatte vedtak om *linje* i en del viktige spørsmål; kommunevalget, sosialimperialismen, fagligpolitikken. (Også kvinnepolitikken og oljepolitikken vil gå ut til diskusjon i deler av partiet i denne perioden.)

o På *økonomiens* område trengs fortsatt en innsats. Målsettinga for den forrige vervingskampanjen var fire tusen nye abonementar innen utgangen av januar 74. Denne målsettinga ble *ikke* oppfylt. Spesielt trengs derfor nye tak for å styrke *Klassekampens* økonomi.

o Partiet har vokst kraftig siden stiftelsen og har derfor et stort antall nye uskolerte og uerfarne tillitsmenn. Partiets tillitsmenn er *ryggeraden* i partiet. For å stive opp denne ryggeraden skal hele partiets tillitsmannskader i løpet av denne perioden delta i en skoleringskampanje i marxismen-leninismen.

I de to første fasene av planen vil indre oppgaver derfor være *overordna* utadvendt aktivitet.

Det betyr ikke at partiet *ikke* vil engasjere seg i sån aktivitet i perioden. Mange viktige saker vil kreve innsats – dyrtidskampen, olja, abort-saken, kampen mot sosialimperialismen, solidaritet med

Kambodja, for å nevne de viktigste sakene.

Heller ikke er det meninga at fagfor-eningsarbeidet skal nedlegges i denne perioden!

Kommunistisk eller revisjonistisk politikk i ledelsen på venstresida?

Både 1. mai og i valgkampen vil dette bli et sentralt spørsmål. SV vil etter planen danne *parti* i 75. I forbindelse med *kommunevalget* er det å vente at partiet vil få ny vind i seila. Det nye partiet vil spille en helt annen rolle enn SV ved starten. Fordi SV framstilte seg som og ble oppfatta som en venstreopposisjon til AP og et anti-imperialistisk parti, kanaliserte valgforbundet en bevegelse *vekk* fra høyre-sosialdemokratiet. Etter valget har det mer og mer åpent lagt seg på en samarbeidskurs overfor AP og støttepolitikk overfor imperialist-makta Sovjet. Dette vil prege både 1. mai-bevegelsen og valgkampen.

o SVs *samarbeidspolitikk vis a vis AP og mangel på vilje til å føre en konsekvent anti-imperialistisk politikk vil gjøre det vanskeligere enn før å oppnå enhet med SV 1. mai*. Alt i år deltok SV et stort antall steder i sosialdemokratiske samorg.-arrangementer 1. mai. Neste år vil derfor stille større krav enn noen gang for til *vårt parti* når det gjelder å opprettholde og styrke den nye klassekamp-tradisjonen 1. mai.

o SVs *høyre-kurs gjør at det verken finnes grunnlag for å søke samarbeid med SV eller støtte SV i valget*. Partidiskusjonen om kommunevalget har vist et overveldende flertall for at vi deltar i valgene. Samtidig er det klart at vi også kommer ut i en omfattende *boikott* i forbindelse med valgene – også av SV.

Mens SV tidligere spilte en bra rolle med å lede folk vekk fra sosialdemo-

kratiet, spiller de nå en dårlig rolle med å gi folk *illusjoner* om sosialdemokratiet. Mens de før kanaliserte en anti-imperialistisk bevegelse, sprer de nå illusjoner om Sovjets »fredelige» hensikter. Denne innflytelsen er det nød-

vendig å motarbeide aktivt. Derfor vil 1975 bli en viktig styrkeprøve om *vilken politikk* som skal ha ledelsen på venstresida – kommunistisk politikk eller revisjonisme av SVs type.

tf-red.

Slutt opp om Rotasjons- Kampanjen, Abonnementskampan- jen og Løssalgskampanjen på Klassekampen.

FRA SENTRALKOMITÉEN.

Politisk utvalg har lansert tre store kampanjer på økonomiens område: inn-samling av 75 000 kroner som første etappe i en kampanje for å få eget rotasjonstrykkeri, 2 500 nye abonnenter på Klassekampen og ei kraftig øking av løssalget.

Å gjøre partiet uavhengig av statens og det private næringslivets velvilje i utgivelsen av våre aviser og publikasjoner er et av de strategiske hovedmålene for vårt økonomiske arbeid. Med *rotasjonskampanjen* har partiet satt på dagsorden å begynne å virkeliggjøre dette.

SK vil understreke betydninga av fort-satt å styrke *Klassekampen*. Avisa er partiets viktigste talerør utad, gjør vår politiske innflytelse gjeldende, knytter et stort antall venner fast til partiet, verver nye medlemmer og sveiser partiet sam-

men innad. Kort sagt, avisa er av uvurderlig betydning i partiets arbeid.

I tida etter Landskonferansen vil de tre kampanjene være hele partiets *hovedoppgave*.

Det er nødvendig å kritisere de to økonomiske kampanjene som ble gjennomført sist vinter. Den sentrale lanseringa og oppfølginga av kampanjene var for dårlig. Men også distriktenes og avdelingenes gjennomføring av dem var for dårlig. Sånne feil må rettes opp i arbeidet med de tre nye kampanjene.

De oppsatte målsettingene, og spesielt i forbindelse med Klassekampen, er svært krevende. Distrikter og lag må derfor ikke ta en passiv holdning, men sette av kader, legge opp egne lokale kampanjeplaner og trekke alle medlemmer aktivt inn i opp-fyllinga av de tre målsettingene.

– Målsettinga for rotasjonskampanjen er 75 000 til jul. Vi vil oppfordre alle til å oppfylle sine målsettinger *raskest mulig*, for å kunne konsentrere oppmerksomheten fullt og helt om KK-kampanjene.

– I vervinga av nye abonnenter til Klassekampen må alle muligheter utnyttes viss målsettinga skal oppnås. Det må verves blant arbeidskamerater, venner, familie, i boligområdene og blant ungdomsforbundenes medlemmer. Alt vervingsarbeid må være under styrenes oppsyn og ledelse.

– Ei virkelig *permanent* øking av løssalget på Klassekampen krever regelmessig salg av avisa på alle *arbeidsplasser* der

partiet organiserer. Alle avdelinger som har arbeid i boligområder må gjennomføre fast *dørsalg*. Sânt kan gjøres med enkle midler og uten at det går ut over annet arbeid.

SK vil framheve at kampanjer av denne typen er en god og sunn stil som må innarbeides i partiet. Vi grunner ikke vår økonomi på statsmidler – partiøkonomien er medlemmenes og våre venners sak.

Ei suksessfull gjennomføring av de tre kampanjene vil styrke økonomien betraktelig. De vil også gi partiet nye og verdifulle erfaringer i å gjennomføre en sunn stil i det økonomiske arbeidet, basert på egen innsats.

1000 NYE ABONNENTAR TIL RØDE FANE!

I Klassekampen nr. 33 lanserte redaktøren i partitidsskriftet RØDE FANE ei kampanje for å auke talet på abonnentar på tidsskriftet med 1000 nye.

Denne kampanja er vedteken av Politisk Utval, og er ein del av haustplanen for partiet.

I lanseringa i KK stod det ikkje noko om tidsfrist for å nå målet. Redaksjonen har det synet at kampanja bør vere fullført ved årsskiftet.

ENDÅ EI KAMPANJE?

I same perioden arbeider partimedlemene med to andre kampanjer. Vi skal samle inn 75 000 kroner i ROTASJONS-KAMPANJA. Vi skal verve 2 500 nye

abonnentar til Klassekampen. Kan ikkje dette vere nok?

Kampanjer er noko vi vil drive med langt inn i proletariatets diktatur, vart det sagt i samband med presentasjonen av Rotasjonskampanja. Det er ein kommunistisk arbeidsmetode, som gjer det råd å få konsentrert den krafta som ligg i massene av partimedlemer og vener av partiet. Når vi bygger på dei politiske måla som dei sjolve er medvetne om, kan vi flytte berg stein for stein med denne metoden.

KK-kampanja og Rotasjonskampanja vil kreve mykje innsats når vi skal finne former som verkeleg løyser ut slike krefter. Hadde Røde Fane-kampanja vore

ein tung stein å løfte, ville ho vore ei kampanje for mykje. *Men det trur vi ikkje ho er!*

FAST LESAR? BLI ABONNENT!

Vi gjennomførte ei tilsvarande kampanje i fjor. Ho vart overoppfylt berre ved hjelp av propagandaen som kom om henne i Klassekampen. Frå praktisk tala ingen abonnentar, har bladet no vel 1600 som held det. Utover desse er det heilt visst mellom 1500 og 2000 som har for vane å kjøpe kvart nummer når det kjem ut. *Vi når målet om noko over halvparten av desse teiknar seg som abonnentar utover hausten.*

Kan hende du er ein av dei. I alle fall kjenner du ein eller to som les bladet jamnt, som du kan be om å tinge det fast. De – eller dei – sparer pengar og bry ved det. Abonnement kostar 40 kroner for 6 nummer. I laussal kostar det 6 x 8 kroner pluss tid og pengar til bokhandelen kvar gong.

Det er og råd å teikne *gruppeabonnement* – få fleire blad til ei adresse. Det kostar det same for kvart abonnement. Oppgje berre talet på blad de skal ha når de sender inn eit namn og ei adresse til adressa:

RØDE FANE, Forlaget Oktober, Boks 2066 Grunerløkka – Oslo 5.

Sei og frå fra kva nummer abonnemnet skal gjelde. Distribusjonen sender rekning med første nummer.

**DET STÅR ABONNEMENTSLIPP
I KLASSEKAMPEN KVAR VEKE
FRAMETTER. BRUK GJERNE
DEN.**

RØDE FANE MÅ VIDARE UT!

Røde Fane er inne i det fjerde året sitt som tidsskrift for heile ML-rørsla. Det

vert prenta i 5000 eksemplar. Det er like mykje som eit »etablert» tidsskrift som til dømes Kontrast. Bladet vårt er uendeleg mykje betre enn det. Det gjev folk som les det rette idear. Det kjempar for kommunistisk ideologi og politikk mot alle avartar av revisjonisme. Det hjelper folk til å ta standpunkt, rydje opp i tankane sine, »kvitte seg med bagasjen og få i gang maskineriet». Det er populært og rett på sak, ikkje snobbete, sjølvgodt og uutgrunneleg som Kontrast er.

Målet må vere å få dette bladet mykje breiare ut etter kvart, gjere det meir kjent og få fleire til å bruke det. Opplaget må opp, og det må bli lettare å få tak i for folk.

Dette er oppgåver vi får løyse etter kvart. Denne gongen gjeld det altså å få talet på abonnentar opp, slik at om lag halve opplaget av kvart nummer er betalt på førehand.

Redaksjonens plan for dei neste nummera:

4/74: **SOVJET I DAG** – sosialisme i ord, kapitalisme og imperialism i handling. Kom i september.

5/74: **SV** – eit regjeringsparti utan ministrar – om program og praksis for det nye SV-partiet. November.

6/74: **ARBEID OG HELSE**. Desember. I alle desse nummera vil det følgje med studieopplegg til hovudopplaget. – Av andre saker som vert tekne opp i haust kan vi nemne – »Bedriftsdemokratiet», Fisket og fiskarane i Noreg, Monopolkapitalen trugar familien, »Truer Sovjet Vesten»...

O.F./RF-red.

La oss gi forlaget vårt et gjennombrudd!

Alle partimedlemmer har ansvar for å sikre salget av Oktober-bøker.

I neste nummer av Tjen Folket finner du som bilag ei bestillingsliste for bøker fra Forlaget Oktober. Den omfatter bøker laget tidligere i år og bøkene på *høstlista*. Som du ser er det ei omfattende liste vi legger fram for bøker vi vil gi ut fra nå av og fram til jul. Greier vi å få den «i land» vil forlaget ha tatt et langt skritt i riktig retning. Det er ikke for store ord å snakke om at Oktober da vil få et *gjennombrudd som forlag*. Til nå har vi vært et miniforlag når det gjelder bokutgivelser og vi har vært inne i en slags pionerfase. Når partiet nå satser på å bygge ut sitt eget forlag, så skjer det sjølsagt ikke uten at det har vært ført grundige diskusjoner på forhånd.

Et forlagsutvalg som er midlertidig nedsatt av SK har gått gjennom planene som er lagt opp for Oktober. Planer om kraftig ekspansjon ville ikke blitt vedtatt dersom det ikke var håp om å få dem til å klaffe. Men sjøl om en kan kalkulere og regne og spekulere, så er det alltid usikre momenter når bøker skal selges. Vi kjenner bare til en viss grad markedet og mulighetene. Vi kan ikke nøyaktig forutsi hvor mange bøker vi vil greie å selge.

Og skal vi få det til å gå, så må vi *fordoble* salget i perioden fra 1. 9. -74 til 1. 3. -75 i forhold til halvårsperioden fram til 1. 1. - 31. 6.. Dessverre sliter vi med en del ubetalte trykningskostnader. Derfor har vi satt et dristig mål til

»husbruk» i forlaget: Vi sikter oss inn på *ei tredobling!*

Urealistisk er ikke et slikt mål. Vi har langt mer å tilby av bra litteratur nå enn noen gang tidligere. Et godt salg, supplert

med inntekter på Røde Fane-abonnement og nedbetaling av fordringer vi har utestående, vil gjøre oss i stand til å stå støtt. Vi vil ha fått et utgangspunkt for videre vekst. Siden vi hverken kan øke gjelda vår, ta opp banklån eller skru prisene voldsomt opp er salget det eneste middelet vi har for å akkumulere kapital.

Du blir kanskje lei av så mye økonomiprat? OK, kamerat, men Oktober *skal* og *må* ha en solid økonomi. Vi skal derimot spare deg for å trekke opp de store vyene og perspektivene for forlagets videre utvikling. Ingen er vel i tvil om hva det betyr for et kommunistisk parti som arbeider i et kapitalistisk samfunn å ha et sterkt, sjølberga forlag som kan gi ut studiemateriell, sosialismens klassikere, skjønnlitteratur og, politiske debattbøker?

Mer interessert er du muligens i å få vite hva all denne appelleringa betyr *konkret for deg?* Noen *krav* kan vi ikke stille. Men vi synes partimedlemmer har grunn til å kjøpe Oktober-bøker. Ikke bare til seg sjøl, men for å spre dem vidt og bredt. Kan du tenke deg bedre *julegaver* til familie og venner enn bøker fra ditt eget forlag?

Det er dyrtid. Å produsere bøker er

blitt kostbart som bare juling. Oktober satser stadig på å holde prisene så lavt det går an (sammelikn med hva de borgerlige forlaga tar!). Likevel veit vi at mange kamerater synes det røyner på i lommeboka. Men tar du i et ekstra tak, så skal vi som driver i forlaget love deg full innsats for å gjøre Oktober i stand til å gi ut enda flere bøker til neste år. Med større opplag kan vi få prisene ned.

Du kan også hjelpe oss uten at det koster deg noe: Gå i *bokhandelen* på stedet og spør dem om å ta inn Oktober-bøker, gjør det samme på *biblioteket*, be Narvesen-kiosken selge Røde Fane. Ta opp spørsmålet om innkjøp fra Oktober i *fagforeninga* di. Vi leverer til fagforeningene med 40 % rabatt. Driv i det hele tatt propaganda for oss. Å annelde Oktober-bøker i lokalpresse er fine saker.

Fra forlagets side jobber vi med en mengde tiltak for å gjøre forlaget kjent, for å gjøre Oktober til et begrep, for å få salget til værs. Grunnpillarer i virksomheten vår er *Oktober-bokhandlene* og *kommisjonærnettet*. Uansett hva vi gjør og blir så vil dette være det viktigste distribusjonsapparatet vårt.

Ennå er mye ugjort når det gjelder å bygge ut bokhandelkjeden. Vi tror diskusjonen av den *politiske plattformen* for bokhandlene som nå pågår vil være viktig for å styrke dette arbeidet. (Partiavdelinger som er interessert i å starte bokhandel eller å bli med på diskusjonen av den politiske plattformen behøver ikke være redde for å henvende seg til oss!). Vi ønsker å kanalisere mest mulig av salget gjennom våre egne bokhandler. Bruk dem!

Kommisjonærnettet er landsomfattende. Imidlertid er det ikke så sterkt som

vi kunne ønske. Nivået er svært ujamnt. I en by selges 25 Røde Fane, i nabobyen ingen, et tettsted på kysten bestiller 10 faglige studie bøker, mens vi hører null og niks fra en del større byer om denne viktige boka. Vi ser det derfor som en klar oppgave å styrke kommisjonærnettet. Som det er nå har det ikke som helhet bærekraft til å ta imot og spre alle nyttegivelsene. Vår oppfatning er at *AKP-avdelingene* (og *RU/NKS-avdelingene*) *må ta ansvar for å styrke kommisjonærvirksomheten*. Et eget opplegg for å sikre dette er planlagt, men vi hører gjerne fra avdelingene om dette alt nå.

Direktesalget vårt pr. postoppkrav er et viktig tilbud til folk på mindre steder. Vi arbeider med å gi mer og bedre informasjon til alle enkeltkundene våre. Planer om et kvartals-skrift, en slags «Oktober-revy» vil vi jobbe mer med. Foreløpig sender vi ut «*Oktober-nytt*» omlag hvert kvartal. Partimedlemmene bør være flinkere (har ikke vært flinke) til å bruke sidene der til diskusjon og kommentar!

I det hele tatt sakner vi en livlig strøm av kritikk og forslag til forlagets virksomhet og utgivelsespolitikk. Hvem andre kan få igang denne strømmen enn du?

Utover høsten og vinteren anbefaler vi deg å følge med i Oktober-hjørnet i Klassekampen. Der vi vil gi breiere presentasjon av nye bøker, fortelle om hvordan salget går, presentere nye bokhandlere osv.

Kamerat! **Forlagsarbeiderne.**
VÆR MED PÅ STYRKE OKTOBER!
LA OSS SKAPE ET GJENNOM-
BRUDD

FOR FORLAGET VÅRT!
OKTOBER – ET REVOLUSJONÆRT
FORLAG I FOLKETS TJENESTE!

VALG TIL KOMMUNESTYRER OG FYLKESTING SEPTEMBER 1975

Tiden nærmer seg for konkrete, praktiske forberedelser til kommunevalget i 1975. For et parti som tidligere ikke har deltatt ved kommunevalget, eiser det seg et vell av politiske og praktiske spørsmål som listestilling, nominasjon, tidsfrister for bare å nevne noen.

Stortinget har det siste år gjennomført nye bestemmelser på lovgivningen for kommunevalg, det skal videre for første gang gjennomføre direkte valg til fylkesting – samtidig med kommunevalget.

Endringene til kommunevalgsloven av 10. juli 1925 med tilleggslover, er tatt inn i *Besl. O. nr. 67*, Odelstingets beslutninger av 7. juni 1974, endringer i fylkeskommuneloven, kommunevalgloven og stortingsvalgloven m.m.

Når en skal forsøke å gi en kort orientering om de viktigste bestemmelser som gjelder for det kommende kommunevalg og valg til fylkesting, er det nødvendig å sitere de bestemte lovparagrafer – fortrinnsvis de endringer som er gjort i år.

Denne korte orientering kan ikke være uttømmende, men en foreløpig innføring i de mest aktuelle bestemmelser.

Jeg går stort sett fram i den rekkefølge som Lov av 10. juli 1925 nr. 6 om kommunevalg har.

§ 1 lyder:

Stemmerett ved kommunevalget har enhver som har statsborgerlig stemmerett etter Grunnlovens § 50, jfr. § 53 og som bor i kommunen.

Stemmerett ved fylkestingvalg har enhver som har stemmerett ved kommunevalget i de kommuner som ligger i fylket.

§ 2 lyder:

Det skal føres felles manntall for kommunevalget og fylkestingvalg.

— — —

§ 10 lyder:

Utelukket fra valg til kommunestyre er fylkesmannen, fylkeskontorsjefen, rådmann, kontorsjef, formannskapssekretær, og revisor i kommunen eller ved kommunal bedrift. — —

Rett til å kreve seg fritatt for valg til kommunestyre og fylkesting har:

a) den som innen valgårets utløp har fylt 60 år.

b) den som ved valgårets utløp har gjort tjeneste som medlem av henholdsvis kommunestyre og fylkesting de siste fire år.

c) den som ikke uten uforholdsmessige vanskelighet vil kunne skjønne sine plikter i dette vervet, når valgstyret (fylkesvalgstyret) innvilger søknad om fritakelse.

Den som vil kreve seg fritatt, bør melde dette til valgstyret (fylkesvalgstyret) så tidlig som mulig.

§ 11, 1. ledd:

I hver kommune skal det være et valgstyre som består av manntallsføreren (manntallsførerne) og formannskapet.

§ 11, a,

I hver fylkeskommune skal det være et fylkesvalgstyre som består av fylkesutvalget.

Jeg vil særlig pekte på bestemmelsene om valgstyret i kommunene og i fylkeskommunen. Partistyrer, valgtillitsmenn, bør sørge for å ha nær kontakt med valgstyrene i forbindelse med alle formelle spørsmål vedr. valglistor og tidsfrister – *dette er meget viktig.*

Den nye paragraf 13 i kommunvalgloven tas her inn i sin helhet idet paragrafen er helt grunnleggende for det forberedende, – praktiske arbeide som må utføres i god tid av partiorganisasjonene.

§ 13. 1.

Et forslag til valgliste må for å kunne godkjennes fylle disse krav:

a) det må for kommunestyrevalg være kommet inn til formannen i valgstyret og for *fylkestingsvalg* til formannen i fylkestingsvalgstyret senest kl. 15,00 den 32te dag før valget.

b) det må tydelig angi hvilket valg det gjelder, og dessuten ha en overskrift som angir det parti eller den gruppe som det går ut fra, og som ikke kan lede til forveksling, jfr. § 14 nr. 1 siste ledd.

Utgår forslaget fra et parti som er registrert etter § 11 i stortingsvalgloven, skal partiangivelsen i

listeoverskriften være liklydende med partiets registrerte navn.

c) det må ved kommunestyrevalg være utfyllt i tydelig rekkefølge med minst *så mange forskjellige navn* som halvparten av tallet på representanter som skal velges.

For et antall kandidater som tilsvarer inntil fjerdeparten av tallet på representanter som skal velges, kan det bestemmes at de skal få et tillegg i sitt stemmetall på 100 % av listens stemmetall. Disse kandidaters navn skal stå først på listen og *fremheves tydelig.*

Ved fylkestingsvalg må det være utfyllt i tydelig rekkefølge med minst så mange forskjellige navn som det skal velges representanter. Forslaget kan høyst være utfyllt med så mange *forskjellige navn* som det skal velges representanter med ett tillegg av 10, men hvor kommunestyret (fylkestinget) skal ha minst 41 representanter med et tillegg av 20.

(det er felles valglov for valg til kommunestyret og til fylkesting G.V.)

d) det må ved kommunestyrevalg være egenhendig underskrevet av minst like mange stemmeberettigede i kommunen som det skal velges kommunestyre-representanter, og ved fylkestingsvalg av *minst 500 stemmeberettigete i fylkeskommunen.* Underskriverne må ikke stå som forslagsstillere på noe annet forslag som gjelder samme valg, jfr. § 14 nr. 1 fjerde ledd.

Utgår forslaget fra et parti som er registrert etter § 11 i stortingsvalgloven, er det ved kommunestyrevalg nok at forslaget er

underskrevet av formann og sekretær for partiets lokalavdeling i kommunen, og ved fylkestingsvalg av formann og sekretær for partiets fylkesavdeling. *Fins ikke lokal avdeling* (fylkesavdeling) kan forslaget underskrives av formann og sekretær for partiets hovedstyre.

e) det må ikke ha kandidat felles med andre forslag som gjelder samme valg.

Et parti, herunder innbefattet alle lokalavdelinger, fylkesavdelinger og tilsluttede partiavdelinger, kan bare stille en liste for kommunestyrevalg i hver kommune og en liste i hver fylkeskommune.

2.

a) et forslag til valgliste bør inneholde:

kandidatens for- og etternavn, stilling, bopel, så nøye at enhver

§ 13. 2.

a) forveksling unngås.

b) *angivelse av en tillitsmann* med varamann blandt forslagsstillerne som valgstyret (fylkesvalgstyret) kan henvende seg til ved forhandlinger om forslaget. Er ingen tillitsmann utpekt, kan valgstyret (fylkesvalgstyret) holde seg til en av forslagsstillerne som tillitsmann.

(Punkt 3 og 4 i loven siteres ikke her, se lovens tekst. G.V.).

§ 14 lovbestemmelser om valgstyre – (fylkesvalgstyre)

Det mest markerte nye ved listene til kommunevalget i 1975 er at retten til forhåndskumulering er opphevet.

Istedetfor skal det være anledning for partiet å gi et stemmetillegg på 100 % av listens stemmetall til et begrenset antall

kandidater. Disse kandidatene må stå først på listen og være tydelig fremhevet, jfr. lovsitatene foran.

Retten til å føre opp kandidater fra andre lister – såkalte slengere, er også opphevet. Det blir nå ikke adgang til å overføre navn fra en liste til en annen. Dette må sees som et svar fra statsmaktens side til de aksjoner som har vært tidligere for å sikre enkelte gruppergeografiske kretser m.v. sterkere plass enn nominasjonene ville føre til.

I forbindelse med det som er anført om at nærmere bestemte kandidater vil kunne få 100 % tillegg til sitt stemmetall, skal også anføres at velgerne kan – ved kommunestyrevalg – gi kandidatene en tilleggsstemme ved å sette *et kryss ved kandidatens navn*. Denne ordning erstatter de tidligere kummuleringsrettigheter velgerne hadde.

Det skal for første gang foretas direkte valg til fylkestinget. Som alt anført, finner dette valg sted samtidig med kommunevalget. Meningen er at velgerne fra de enkelte kommuner i en fylkeskommune, skal kunne øve direkte innflytelse på fylkestingets sammensetning, ved partilister.

Oslo kommer ikke med i ordningen med fylkesvalg. Oslo kommune er eget fylke og følgelig er det ikke andre kommuner i dette fylket enn Oslo. Men for de øvrige 18 fylker i landet blir det valg til fylkestinget samtidig med kommunevalget.

De enkelte partier stiller lister til fylkestinget, jfr. bestemmelsene foran om underskrifter på valgliste.

Stemmesedler og konvolutter for de offisielt godkjente valgliste trykkes og bekostes av det offentlige.

Det skal bemerkes at stemmesedlene og konvoluttene til kommunevalget fortsatt

skal være kvite, men stemmesedlene og konvoluttene til fylkestingvalget skal være blå.

Så er det bare å gå igang med forberedelsene – lykke til

G.V.

PROLETARISER PARTIET !

Vi har hatt stor frangang i industrien, både i antall og innflytelse de siste åra. Vi har bedre organisasjon på arbeidsplassene enn det SV har (SV oppsummerte sjøl at det ikke fantes industriarbeidere på sommerleirene deres). Vi skal slå tilbake SV og AP på at vi har en riktig politikk, men vi skal også »organisere dem ut» på arbeidsplassene. Vi skal rekruttere flere arbeidere til partiet. Men for å rekruttere på en arbeidsplass, må vi ha kommunister der. Nå bygges det opp massevis av ny industri her i landet knytta til olja spesielt. Skal denne industrien bygges opp uten kommunister? Skal vi overlate til AP og SV å bygge opp fagforeningene i den nye industrien?

Vi trenger FLERE KOMMUNISTER I INDUSTRIEN!

Vi må starte en kampanje for å få gymnasiaster, studenter, sosialarbeidere, lærere, intellektuelle til å bli industriarbeidere. Men smaker ikke dette litt av »SUF-kupp» og manipulering? Hva vil SV

og VG si? Prinsipielt mener vi det er riktig å bruke kreftene våre der vi trenger dem best. Arbeidets Parti i Albania sendte sine intellektuelle ut i industrien og ut på landsbygda for å bygge opp partiet og den demokratiske fronten. Vi trenger de intellektuelle i partiet også, men uten en sterk ryggrad i industrien vil mange intellektuelle representere en fare for vakling i politikken og ideologien. Og nå trenger vi først og fremst flere industriarbeidere.

Er det et stort offer å gå ut i industrien? Industriarbeid er ofte hardt. Industriarbeiderne utgjør kjernen i den norske arbeiderklassen, de vil utgjøre fortroppen i den norske revolusjonen. Det er bra å være arbeider!

Men vil ikke en slik kampanje svekke arbeidet vårt på andre områder: på universitetene, i sosialsektoren? Det vil det nok, men det må vi da heller være villige til.

Lise og Lotte.

BLINDE OG SVAKSYNTE

I TILKNYTNING TIL AKP(m-l)

Jeg er blind og medlem av AKP(m-l). I den senere tiden har jeg prøvd å drive politisk arbeid blant andre blinde. Men jeg er usikker på en del spørsmål når det gjelder hvilke linjer et slikt arbeid skal drives etter. Jeg savner folk i samme situasjon å utveksle erfaringer og synspunkter med.

Det følgende er et forsøk på analyse av de blindes situasjon og hva som må gjøres. Jeg er interessert i å få reaksjoner på dette, både i TF og privat. Derfor bør de dette gjelder sende meg noen ord, gjerne med adresse, slik at vi kan videreutvikle kontakten. TF-redaksjonen vil formidle kontakten første gang.

»Bernt»

PS. Dette må leses høyt for dem det gjelder. Ikke glem det!

DS.

DE BLINDE OG KLASSEKAMPEN

I dag finnes det nærmere 8 000 blinde i Norge. Av disse er bare ca. 4-500 i arbeid. Nærmere 4 000 er alderstrygdede, og anslagsvis 3 500 er uføretrygdede. Andre typer sysselsetting representerer fysioterapeuter, organister, pianostemmere og sentralbordbetjener, grupper som varierer mellom 20-40 i antall.

Hvorfor så få blinde i arbeid?

Mye tyder på at ytterligere 1 500 kunne vært i aktivt arbeid i tillegg til de 500 som allerede er. At denne gruppen på

1 500 ikke er i arbeid, skyldes at den ikke representerer tilstrekkelig profitabel arbeidskraft for kapitalen under dagens forhold. Men gjennom kamp skulle det være mulig for denne gruppen å tiltvinge seg retten til arbeid. Annerledes stiller det seg for de resterende 2 000 i gruppen uføretrygdede. Disse har delvis tillegshandicap, delvis er de allerede så ødelagt av å leve som blind i et kapitalistisk samfunn, at først under andre samfunnsforhold, i et sosialistisk samfunn, vil disse kunne arbeide.

Konsekvenser av ikke å være i arbeid

For kapitalen betyr dette at den kan la staten sørge for de blindes eksistens, samt at de blir isolert fra øvrige grupper i folket og kampen mot kapitalen. De blir henvist til en tilværelse isolert fra og uten betingelser for å føre en skikkelig kamp for egne interesser, og å delta i folkets felles kamp mot kapitalinteressene mangler. egne interesser, og å delta i folkets felles kamp mot kapitalinteressene mangler. Retten til arbeid og fullstendig deltagelse på alle samfunnsområder bør være sentrale krav i de blindes kamp framover.

Norges Blindeforbund – en kamporganisasjon?

Nei, ikke foreløpig. Blindeorganisasjonen er en byråkratisk oppbygd organisasjon. Den har hittil bestått av fire distriktsforbund med hver sine tiltak og stor grad av sjølstendighet. Blindeforbundet gjennomfører nå en sam-

ordning henimot en nasjonalt, sentralstyrt organisasjon. Fylkeslag er en del av organisasjonen uten at disse har fungert godt.

Fram til nå har Blindeforbundet stått svakt overfor de sentrale myndigheter. Dette skyldes mangel på en skikkelig kamplinje og ordentlig grunnplan-sorganisering. Men i den senere tid har vi sett tendenser til det motsatte, jmf. demonstrasjonen utenfor Stortinget ifjor.

Hva må gjøres?

To ting er viktige. Vi må ha en skikkelig analyse av de blindes situasjon og hvilke krav som er de riktige å stille. Og alle blinde må organiseres i kampen for egne interesser.

Når det gjelder det første har vi her antydnet et mulig utgangspunkt for en analyse og pekt på ett sentralt krav: retten til arbeid.

Dessuten vil vi framheve retten til lik lønn, og i samme forbindelse vil vi stille spørsmålstegn ved bruken av »verned« arbeidsplasser, bl.a. pga. lønnsforhold ved bruk av slike. Andre krav må komme etterhvert som analysen og diskusjonen utvikles.

Utviklingen av riktige krav og organiseringen er nøye knyttet til hverandre. Rent allment er det viktig at det etableres kjerner av progressive som arbeider i blindeorganisasjonene, og at dette arbeidet på lengre sikt samordnes.

»Bernt«

3 LINJER INNEN KVINNEBEVEGELSEN

Det finnes etter hva jeg kan se, tre forskjellige retninger innen kvinnebevegelsen i dag. De forskjellige retningene kommer til uttrykk også innenfor de forskjellige organisasjoner og også innenfor Kvinnefronten.

Den ene retningen er den bl.a. SV representerer, som riktignok ser sosialisme som en nødvendig forutsetning for frigjøring av kvinnene, men som bare krever sosialisme på holdningsplanet og ikke klassekamp i praksis. »KF må være stedet hvor vi debatterer kvinnepolitikk. Vi må lage analyser og legge opp strategien for kvinnekampen. KF kan være et korrektiv til partiene.»

Den andre retningen er den feministiske, som ser kvinnekampen adskilt fra klassekampen. Den ser kjønnsundertrykkinga — det som er felles for alle kvinner, som viktigere enn det som skiller, nemlig klassetilhørigheten.

Den ser kvinneundertrykkinga som så særegen og spesifikk, at det er nødvendig med en særegen ideologi og strategi for denne kampen. Den ønsker å ta det beste fra tradisjonell marxisme og smi det sammen med det beste fra den feministiske verdensanskuelsen. Den hevder at overbygningen, ideologien er like grunnleggende som basis, at kampen for holdningsendringer er like viktig som

kampen mot monopolkapitalen. Kvinne-
kampen krever også andre organisasjons-
former enn all annen form for kamp.
Kvinnene må i sine organisasjoner be-
kjempe såkalte hierarkiske strukturer,
men bygge ut såkalte flate strukturer,
uten valgt ledelse. »Langt viktigere enn
kanalisering og linjemakeri, er utviklingen
av initiativ og spredning av aktiviteten til
flest mulig områder.»

Den feministiske retningen har stor
tilslutning blant intellektuelle og små-
borgerskapets kvinner. Disse føler ofte
den materielle utbyttinga mindre (er
mindre utbytta i arbeidet), men føler den
ideologiske undertrykkinga og forholdet i
familien som det mest framtreddende.

Forholdet til mannen blir sentralt- og
viktigst blir bekjempelse av den ideolo-
giske undertrykkinga. Holdningsendring
og bevisstgjøring blir viktigste midler.

Målet er å bli individuelt frigjort –
sentralisme og ledelse blir derfor negative
ting som hindrer hver enkelt kvinne i sin
frigjøring.

Den tredje retningen er den proletære
kvinnekampen

– som ønsker kollektiv frigjøring av
kvinnen

– som ser det kapitalistiske samfunn
og monopolkapitalens behov for billig
arbeidskraft og arbeidskraftreserve som
hovedfienden i kampen for kvinnens
frigjøring.

– som ser den ideologiske under-
trykkinga som den overbygning som er
nødvendig for å opprettholde den mate-
rielle undertrykkinga, og også at denne
rettes mot oss fra klassefienden.

– som ønsker å bruke proletariatets
kamperfaringer også i denne kampen,
nemlig kollektiv kamp, sentralisme og
ledelse.

For å utvikle en riktig strategi for
kvinnekampen, er det nødvendig å foreta
en grundig analyse av de historiske
erfaringene. Vi må i kvinnekampen som i
all annen kamp, gjøre grundige studier av
historia og av teorien som de ulike
retningene representerer.

Saksa fra diskusjonsblad.

ABORTKAMPEN SKJERPES

Abortkampen skjerpes. Meldinger fra
regjeringa forteller at familiemeldinga
legges fram i Stortinget 10. oktober, og at
diskusjonen vil foregå to til tre uker
seinere.

Vi oppfordrer alle partikamerater til å
delta i de demonstrasjoner, åpne møter og
andre åpne arrangementer som arrangeres
på plassen i forbindelse med behandlinga!

Lovforslaget om abort vil bli fremma
seinere, enten seint i høst eller tidlig på
våren neste år. Hva det lovforslaget vil
inneholde avhenger av presset på DNA og
SV til å innfri valgloftene.

Vi oppfordrer alle kamerater til å være
oppmerksom på aksjoner i forbindelse
med lovforslaget, og sørge for at mani-
festasjonene blir mangtallige og sterke.

Kvinneansvarlig

PARTIET OG UNGENE

Nesten 40 % av deltakerne på denne leiren er barn. Er ikke det et levende bevis på at partiet må utvikle en politikk på dette området?

1) Ser vi på sommerleirene gjennom åra har M-L-rørsla hatt en framskreden og i hovedsak riktig politikk og vist ansvar for ungene.

Men hvordan står det egentlig til med arbeidet resten av året? Her er det mye upløydd mark, og dette må utvikles raskt.

Et skikkelig forhold til bevegelsens egne barn er jævlig viktig, ikke minst fordi vi bruker mye tid til politisk arbeid og derfor om vi ikke har et bevisst forhold til dette lett kan forsømme barna, og ødelegge barnas tillit til partiet. Se på NKPs historie her.

1) Hva er gjennomsnittsalderen i det partiet? De har ikke en gang makta å mobilisere sine egne barn, ungdom. Sjølsagt henger dette sammen med partiets revisjonistiske politikk, men og at partiet ikke har hatt et skikkelig forhold til barna.

2) unge pionerer som er en sosialistisk barneorganisasjon, og som er politisk tilknyttet NKP, har ikke rekruttert til KU/NKP i særlig grad men til oss. I noen grad skyldes også dette at partiet ikke har skapt tillit til seg i U.P., og derfor gjort dem mer politisk bevegelige.

3) Det kanskje største utslaget NKPs holdning til barn har ført til er passivitet til alt politisk arbeid. Er det rart? Hva forbinder de med partiarbeid og foreldre?

AKP har et bra utgangspunkt men vi

har sjølsagt store oppgaver å løse.

2) Det er ikke bare på sommerleire, og i vår egen bevegelse at det er mye barn. En fjerdedel, av den norske befolkninga er barn.

Har vi ikke et stort ansvar her? Denne fjerdedelen utsettes systematisk for reaksjonær propaganda og indoktrinering. Libertas-hysteriet viser klart at nettopp barna er viktig for reaksjonen. Mye av den borgerlige tenkinga vi slåss mot i dag hos arbeidskamerater osv. er systematisk indoktrinert fra barnsben av.

»Den skal tidlig krøkes som god krok skal bli» heter det. Der er sant. Så hvorfor vente til folk er stappfull med borgelige tenking?

2. I denne forbindelse er det er hel del viktige problemstillinger som vi gjerne vil ha kommentarer til.

1) Er hovedsaka i dag å utvikle en sosialistisk barneorganisasjon (pionerer) eller er utviklinga av en massebevegelse på barnas velferd det viktigste i dag.

2. Har f.eks. boligavdelinger en politisk plikt til å kjempe for barnas interesser, og i så fall hvordan skal dette arbeidet drives?

3. Hva mener du som leser dette nå er vår viktigste oppgave overfor bevegelsens egne unger? Hvordan skal kommunister oppfostre sine egne unge?

Disse sakene er ikke bare viktige for spesielle kamerater. Det er spørsmål som også du har ansvar for å utvikle. Så kom igjen.

Kommunistisk hilsen
Erik, Julussa gruppa.

STØTTER MARXIST-LENINISTENE ADFERDSTERAPIEN BETINGELSESLØST?

Vinteren 1974 var man vitne til en intens debatt i Dagbladet om den såkalte »Gro-saken». Tross at psykologisk institutt på Blindern har vært en forholdsvis »solid» bastion for vår bevegelse i en årekke, slik vi har oppfatta det her ute i provinsen, virka det ikke som marxist-leninistene verken prøvde eller makta å prege debatten.

Sjøl om de innlegga fra offentlig kjente marxist-leninister (E. Ø. Ø.), som en kunne oppdage, behandla andre hovedspørsmål i debatten, mener vi at også diskusjonen om adferdsterapien som behandlingsmetode overfor mennesker er viktig for vår bevegelse å ta stilling til. En annen sak er at Arne Skauens og Dagbladets måte å starte debatten var fullstendig feilaktig. Vi mener i en slik situasjon at det nettopp må være vår plikt å vende debatten i riktig retning.

Vi har ut fra det vi har lest i denne saken, for det første fått det inntrykk at adferdsterapien slik den er framstilt av bl.a. Skinner, er en reaksjonær ideologi som står i skarp kontrast til marxist-leninistenes syn på mennesket.

For det andre har vi fått det inntrykk at marxist-leninistene innafor det psykologiske yrket og på psykologisk institutt på Blindern ikke har tatt avstand fra denne retninga som ideologi offentlig. (P.S. Vi ser sjølsagt ikke bort fra at enkelte av behandlingsmetodene som er utvikla i forbindelse med denne retninga, kan være nødvendige å bruke i visse begrensa situasjoner.)

Vi stiller derfor spørsmålet:

Er det så at marxist-leninistiske psykologi-studenter (1) betingelsesløst støtter denne retninga, (2) ikke i dag er villig til å ta avstand fra denne eller (3) at man internt har tatt avstand fra retninga, men ikke har gjort dette kjent utover det faglige miljøet i bevegelsen.

Disse spørsmåla er retta til Politisk Utvalg i AKP. Hvis Politisk utvalg ikke finner å ville svare, mener vi at AKP på Universitetet i Oslo bør kunne svare på våre spørsmål.

Fram for den ideologiske debatten

Med kameratslige hilsner

FB, VB, BB.

BRANDBULEIREN

På Brandbuleiren i år var det endel kritikkverdige forhold som jeg vil ta opp her. Leiren ble ikke oppsummert for folk ettersom diskusjonene skred fram. Dermed fikk ikke leirdeltakerne noe enhetlig inntrykk av leiren, men ble av mange, spesielt nye folk og ikke-medlemmer oppfattet som en diskusjonsklubb.

Hvis de viktigste sakene etterhvert hadde blitt oppsummert i plenum, tror jeg folk hadde fått mer inntrykk av at de var på en kommunistisk leir som fungerte ved hjelp av demokratisk sentralisme. Et av m-l-bevegelsens prinsipper er som kjent enhet-kritikk-enhet. På leiren ble ikke kritikk og andre politiske saker oppsummert og brakt ut til folk igjen.

Særlig når gruppelederne ikke var utpekte på forhånd og mange var dem var dårlig forberedt på å oppsummere diskusjonen, kunne et plenumsmøte vært til stor hjelp både for politiske og praktiske saker.

På en leir er det grupper med ulikt nivå og særlig de mest tilbakeliggende gruppene ville hatt utbytte av dette. Dessuten ville det vært til hjelp for folk som hadde vært barnevakter tidligere på dagen. Jeg var sjøl med i en gruppe som tok opp og kritiserte disse forholda. Dette tok leirledelsen svært

ille opp og ville ikke gå med på at det var noe galt med opplegget. På den andre sida var denne leiren svært dårlig forberedt, men nettopp derfor synes jeg at leirledelsen skulle stilt seg mer åpen for kritikk av opplegget. Erfaringer fra leiren på samme sted ifjor viser at plenum fungerte utmerket, som et sted for å løse de viktigste motsigelsene på leiren.

Erfaringer også fra andre kamerater som har vært på andre leirer i år viser at plenum var nødvendig. De hadde ikke på langt nær fått det samme utbytte av leiren.

Men så lite folk som det var på Brandbu-leiren burde det ikke ha vært noe problem. Når brigadelederne heller ikke var forberedt på forhånd var det umulig med oppsummering der, ellers kunne det ha vært like bra.

Nå var det spesielt mye unger der, så jeg tror en bedre form for sommerleir ville være både folk med og uten unger, slik at folk med unger kunne få mer fri.

Sommerleire generelt må forberedes mye bedre på forhånd og burde også annonseres før sånn at folk fikk forberedt ferien før.

Fram for en rød sommer 1975!

Arbeider, Østkanten
Oslo

MUSIKK OG KLASSEKAMP

Dette innlegget vil i første rekke ta for seg kunstmusikken, og er på ingen måte meint som noko angrep på t.d. progressiv musikk, spontan folkeleg allsang eller slike ting.

Det vi derimot ønsker, er å vise at det er andre musikkformer som kan tene progressive idear og tankar, og som kan ha betydning for vanlege folk. M.a.o. ikkje sagt at det eine utelukkar det andre.

I artikkelen tek vi og opp berre »rein» musikk, ikkje musikk med tekst eller bileter som vil formidle eit ikkjemusikalsk innhald. Vi synes det er på tide at m-l-bevegelsen nå begynner å diskutere musikk, for å komme fram til eit klarare syn på tilhøvet til musikk, og ikkje berre diskutere dei andre og meir konkrete kunststartane som litteratur og bildande kunst.

Musikk må i motsetning til desse, oppfattast som eit abstrakt begrep. Den er utan konkret meddeling som ordet eller biletet er det. Den er derfor langt vanskelegare å sette eit klassestempel på. Det er uhyre tvilsomt å seie at musikk har eit klasseinnhald i seg sjøl, den einaste unntaken må være ekstremt individualistisk musikk. Bruken, eller den sosiale samanheng han blir brukt i vil såleis bety mykje meir. Det vil vere nærliggande å seie at den musikken som blir brukt av borgarskapet i dag, er borgerleg, og dermed avskrive denne. Men da måtte Brecht vere borgarleg teater og Rudolf Nilsen

borgarleg lyrikk for å nevne eit par eksempel. Dette aspektet vil vi komme tilbake til, og nå gå inn på litt meir almenn musikkhistorikk.

Overgangar frå ein stilperiode til ein annan fell alltid saman med omveltningar i den økonomiske basisen i samfunnet, på same tid som dei strekk seg over eit lengre tidsrom enn desse. Som ein del av overbygningen har musikken drag som både peikar bakover og framover, i alle samfunn har kunstmusikken i stor grad vore kontrollert av den herskande klasse. Dei oppadstigande klassane tek opp i seg lettare ting og overtek etter kvart heilt. Overgangen frå Wienerklassisme til romantikk (feudalisme – kapitalisme) er eit godt eksempel på dette. Det er derfor truleg at denne musikken og vil bli teken opp av arbeidar-klassen etter som den får større makt. Det er teikn som skulle tyde på dette i dag dersom ein ser på konsertbesøk.

Tidlegare var dette ein prosess som gjekk høveleg naturleg. Dei musikalske påverknadene var ikkje så store i motsetnad til den situasjonen ein møter i dag. Den musikken som blir sprøyt ut av pop. industri bli brukt bevisst til å forflata. Der er derfor viktig at progressive skjerper bevissheta mot dette, og brukar musikk som er god utifra musikalske kriterier. (meinast ikkje amatørar som forsøker seg).

Berthold Brecht sa ein gong: Det fins berre to slags teater, godt og dårleg. I

Sibelius – Finlandia – forbode av tsarpolitiet. Symfoni nr. 2 – solidaritet bonde-arbeider.

På same måte som Berthold Brecht, samanheng med musikk er det viktig å sjå at det er større skilje i kvaliteten enn mellom dei ulike musikkgreinene. (kunstmusikk, folkemusikk, pop og jazz).

Kva handlingar meiner vi så er viktige å bekjempe blant progressive i dag?

Tradisjonelt har arbeidarbevegelsen (repr. v/Ap) vore kva ein kan kalle finkultur-hatsk.

Norske profesjonelle symfoni-orkestre og teater hadde store problem med økonomien opptil langt ute i 50-åra. (AP skifte ein del syn på slutten av 40-talet, byrj. av 50). For dette hadde partiet gått imot alle forslag til bevilgning til profesjonelle kulturinstitusjoner.

Vi meiner at det ligg tydelege restar av dette hos dei progressive også i dag. Dette har, trur vi, med noko vi har vore inne på før, nemleg identifisering av denne musikken med borgerskapet. Vår tese er imidlertid: musikken er borgarleggjort, ikkje borgarleg i seg sjølv.

Eit par eks.

Beethovens 3. symfoni, Eroica – hyllest til franske borgarlege revolusjon 1789.

Mozart – Figaros bryllup – latterleggjering av adelen, forbode av politiet.

Verdi – Rigoletto – det same – blei seinare omforma,

Wagner – sto på barrikaden i Leipzig i 1848 – blei brukt av nazistane under 2. verdskrigen som deira komponist, p.g.a. det nasjonalistiske innhaldet – noko som da hadde ei heilt anna tyding.

Rudolf Nilsen og Nordahl Grieg blir dette brukt av borgerskapet i dag. Det er utvilsomt lettare å forandre funksjonen til musikken enn det konkrete ordet, noe som forklarar kvifor borgerskapet har hatt større suksess med å gjere musikken til sin, istadenfor at han skulle vere den vitamininnsprøyting og samlingspunkt som han var meint å vere.

Musikken blir såleis nå brukt både til å oppretthalde klasseskilje, sløvingsmiddel og i særleg grad til å fremelske individet (den individuelle musikk-oppleving, stjemedyrking, ekstrem perfektjonisme). Den funksjonen som komponisten meinte er såleis blitt forflata, og musikken blir nytta til å framelske borgarlege haldningar. Som før sagt, er dette lettare å gjere med ein abstrakt kunst som musikk enn med andre meir konkrete kunstartar.

Eit groteskt eksempel på kva som kan gjerast med musikk og komponistar, er »Song of Norway». Griegs nasjonalisme hadde i si tid ei høveleg progressiv funksjon – og blir her presentert som sukker og drit. Dette er ikkje berre eit eneståande tilfelle – kommersiell popifisering av klassisk musikkalske og folke-musikkalske tema har fleire gonger slått inn som salgssuksessar.

Eksempel på gode forsøk fins sjølsagt og – nevntast kan t.d. Duke Ellington – Peer Gynts musikk, Fani-tullen – Fusel og Blaagrass, Exception.

Desse har vist for eit større lag av folk at gammal musikk byr på mange godbitar, som det er viktig at progressive tek vare på og brukar, og ikkje at ein gjer slik tendensen er i dag, lett gjer overslag og forkastar alt eller berre rett og slett ignorerer heile utviklinga av musikken.

RD' KS

Tom side

Tom side

Tom side